

Det evige liv - at kende Gud
Ole Hallesby - "Aandens fylde"

Gud møter os ikke bare i den store historie, i folkets og verdens historie. Han møter os ogsaa i vor egen lille historie, i vort daglige liv. Personlig leder og ordner han vort liv fra dag til dag. Medgang og motgang, sorg og glæde, helse og sykdom, stort og smaat bestemmer han dag efter dag i sin kjærlighet og visdom. Jesus fortæller os, at denne Guds personlige omsorg for os omfatter selv den mindste detalj i vort liv, ikke engang et haar falder av vort hode uten Faderens vilje, [Luk. 12,7; 21,18.](#)

Det er det evige liv at kjende Gud. Og har vi lært Gud at kjende i Jesus Kristus som vor Frelser, har vi ved Aanden faat hjertets oplatte øine, saa sættes vi ogsaa istand til at kjende Gud og forstaa ham, naar han møter os i det daglige liv. Og da blir vort lille daglige liv for alvor et evig liv. Vi ser tvertigjennem de smaa og store begivenheters timelige skal ind i deres evige kjerne, vi faar se Gud og hans kjærlige tanke og omsorg i alt det som møter os om dagen.

Men dette er i sandhet en vanskelig sak. Ja, det er sikkert den vanskeligste side ved det evige liv, saalænge vi er her tilhuse.

Jesus hadde gjort sit store brødunder i ørkenen. Folket var begeistret og vilde paa stedet gjøre ham til konge. En slik Messias var det de ønsket. Da forsvandt Jesus, og gik op paa bjerget for at være alene i bøn. Hans disciple visste ikke hvor han var. De gik og ventet paa ham like til kvelds. Da maatte de endelig gaa i baaten. Det blev imidlertid et forfærdelig veir. Og saa - midt i mørket og uveiret faar de se et menneske som gaar paa vandet. Det maatte jo være et spøkelse! Og det kommer henimot dem. Da bi ir disse voksne mænd rædde. Men nu roper det til dem, og de kjender straks Jesu stemme: «Frygt ikke, det er mig».

Dette gjentar sig ofte i Jesu disciples liv. Naar livets bølger gaar høit, naar trængsel, motgang, sorg, lidelse og død stormer ind over os, da mister ogsaa vi let besindelsen. Vi stirrer paa disse «spøkelse», til hjertet skjælver i angst. Men Jesus roper ogsaa nu gjennom stormen og mørket til sine skræmte venner: «frygt ikke, det er mig. Det er mig som lægger trængselen, lidelsen, sorgen paa dig. Og jeg gjør dette fordi jeg elsker dig».

Men her har vi store vanskeligheter. Vi kjender ikke Jesus igjen, naar han kommer paa denne maate. Litt gigt eller hodepine, et vrangt menneske eller en skuffelse er ofte nok til, at vi bringes ut av likevegt. Vi ser ikke Gud i dette, vi forstaar ikke, at Gud vil os noget gjennom dette. Og saa blir hjertet utaalmodig og urolig, vi begynner at klage og knurre.

Den gamle kong David hadde lært meget i sit lange og trængselsfylde liv. Han hadde ogsaa lært at kjende Gud igjen i livets tunge tilskikkelser. La mig nævne et træk, som jeg synes er noget av det merkeligste vi hører om i denne merkelige mands liv:

Absalon, hans kjæreste søn, har gjort oprør og stormer like mot den uforberedte hovedstad. Den gamle David maa i hui og hast forlate byen. Med bare ben og tilhyllet hode gaar han graatende den steile sti op over Oljebjerget. Da kom en mand av Sauls æt, det avsatte kongehus. Han kastet sten efter kongen og begyndte at bande ham. Det var jo majestætsforbrydelse. Og kongens mænd var alt ifærd med at hugge manden ned. Da sa David: «rør ham ikke, Gud har bedt Simei bande David».

Jeg kan ikke læse dette. uten at føle mig dypt beskjemmet. Denne mand som levet saa langt tilbake i den gamle pakt, og derfor hadde et saare ufuldkomment kjendskap baade til Gud og den han skulde utsende, denne mand kjender allikevel Gud igjen endog i sit livs bitreste time, da Guds slag rammer ham smerteligere end nogensinde. Vi som lever i den nye pakt, har set det som konger og profeter ønsket at se men ikke fik se. Og dog er det saa vanskelig for os at kjende Gud igjen, naar han møter os i livets uveir.

Jesus er ogsaa her vort forbillede. Han levet det evige liv, som det skal leves her paa jord. Han

kjendte sin Far igjen i alt. I himmelens fugle, i havets fiske, i liljeme paa marken, i storm og uveir, i lidelse og død, «Skal jeg ikke drikke den kalk min Far har git mig?» sier han ansigt til ansigt med soningsdødens bitre lidelser.

Dette Jesu liv, det evige liv, har vi faat del i, saasandt vi er frelst. Og enten det har lykkedes os godt eller daarlig at leve dette evige liv, saa føler vi alle: dette er livet at kjende Gud saa godt, at vi kjender ham igjen i smaat og stort, i tungt og let. Da skulde det bli trygt at leve. Jeg kunde ha lyst til at si: det skulde bli interessant. Naar vi vaagnet om morgenen, saa vilde vi spørre os selv i forventning og spænding: Hvad godt er det Gud vil møte mig med idag? Hvilke overraskelser har han for mrg idag?

Paa denne maate faar vort lille og ofte ubemerkede daglige liv en evighetens fylde over sig. Det evige straalers os imøte gjennom dagliglivets smaa og store oplevelser. Brorson har git dette et skjønt uttryk i en av sine salmer:

Giver tidens aandedrag
evighetens luft og smag.

Min kjære læser! Du føler kanhænde som jeg, hvor dit daglige liv endnu er langt borte fra dette skjenne maal. Og du blir let forsagt, naar du ser, hvor lite du har lært at kjende Gud i dit daglige livs tilskikkelser. Men forsagt skal du ikke bli Husk at det er Aanden som skal forklare Kristus for dig og lære dig at leve det evige liv midt i tidens daglige liv. Tak ham for det han alt har lært dig. Tak ham for hver gang du kjender igjen Gud i dit daglige liv og merker hans kjærlige tanke. Og bed ham om at lære det bedre. Bed ham om hjertets oplate øine til at se Gud. Saa lærer du livets høieste kunst. Saa lærer du at leve.

*

Hvor langt det er mulig for en frelst synder at naa i denne hellige livskunst, som Skriften kalder det evige liv, hvor langt det er mulig at naa her paa jorden, vet jeg ikke, skjønt jeg har truffet mange troende, som var komne merkvaerdig langt her. Men det er ialfald avgjort, at vort evige liv er og blir ufuldkomment, saa længe vi lever her. Først paa den nye jord vil vi leve det evige liv fuldt ut.

Ogsaa da vil det evige liv bestaa i at kjende Gud. Og det fuldkomne ved vort evige liv da hænger sammen med, at vort kjendskap til Gud blir fuldkomment. Herom uttaler apostelen: *«I elskede, nu er vi Guds barn. Og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skal vorde. Vi vel, at naar han aabenbares, da skal vi vorde ham like: ti vi skal se ham som han er;»* [1 Johs. 3,2](#). Her sies det likefrem, at det er det fulde kjendskap til Kristus, som gir os den fulde likhet med ham.

Nu vet vi, at ogsaa her paa jorden foregaar den indre forvandling av os til likhet med Kristus derved, at vi skuer hans herlighet. *«Vi som med utildækket aasyn skuer Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme billede fra herlighet til herlighet, som av Herrens aand,»* [2 Kor. 3,18](#). Det er det evige liv baade her og hisset at vi skuer Herrens herlighet. Men her ser vi den som i et speil, hisset skal vi se den *«aasyn til aasyn»*, [1 Kor. 13,12](#), og derfor *«som han er»*, 1 Johs. 3,2.

Og da har vi det evige liv i dets fylde. Da er vi *«fylt til al Guds fylde»*, [Ef. 3,19](#). Da har vi naadd *«aldersmaalet for Kristi fylde»*, [Ef. 4,13](#). Da er vi *«fylt av ham, som fylder alt i alle»*, [Ef. 1,23](#). Da har vi endelig Aandens fylde i dens fuldmaal. Da har vi *«syndernes forladelse, seier over synden, samfund og samarbeide med Gud i det maal, som Gud har villet og Kristus gjort mulig»*.

Da bestaar vort liv udelukkende i at kjende Gud. Da findes der intet punkt i vort personliv, uten at det er gjennomtrængt av Gud. Vi har naadd vort livs bestemmelse. Det uttrykkes i Skriften med disse ord: *«de skal ikke hungre mere, ei heller tørste mere»*, [Aab. 7,16](#).

Saa længe vi er her nede kjender vi hungeren og tørsten efter Gud. Og den forvirrer os ofte, idet vi misforstaar den og tror, at det er noget behagelig at kjende hunger og tørst efter Gud. Men hunger og tørst er pinefuld, enten vi oplever den legemlig eller aandelig. Hungeren efter Gud oppleves som verdslighet, vissenhet, tomhet, kulde og trægheit. Og naar vi kjender dette, saa blir vi ængstelige. Men det er der ingen grund til. Ingen av os blir dog ængstelig, om vi føler os sultne og litt slappe,

naar vi efter en lang formiddag nærmer os middag. Vi glæder os bare saa meget mere til at faa mat. Og er vi tænkende mennesker, saa sætter vi os til bordet med tak til Gud ikke bare for maten men ogsaa for hungeren, som viser at vi er friske.

Naar vi kjender sjælens hunger, et verdslig, tomt og trægt hjerte, saa skal vi ikke tape motet eller la os forvirre, men bare gaa til bords, naar Herren indbyr og sier: «kom og hold maaltid». Han venter dig i Ordet, i bønne, i de helliges samfund og ved nadverbordet.

Men denne hunger og tørst hører dog det ufuldkomne liv til. Og naar vi endelig løses fra syndens verden, saa skal vi ogsaa fries fra hungeren og dens smerte. Naar vi staar for hans aasyn i fryd og ser ham, som han er, da er vi evig fylt av Gud, fylt til randen av vor person, aand, sjæl og legeme.

*

Det evige liv i denne fuldkomne form kan vi hverken tænke eller beskrive. Det ligger saa høit over vort nuværende liv, at vi ikke endnu eier sjælelige betingelser for at forestille os, hvordan det er. Det er da ogsaa grunden til, at Skriften sier os saa lite om det hinsidige liv.

Men litt fa ar vi dog vite, nemlig saa meget som vi overhodet har betingelser for at fatte. Vi faar høre litt om det som ikke er der, men som findes her, og som har fordærvt denne verden. Synden er ikke der.

Det øieblik kan jeg vanskelig tænke paa, uten at mit hjerte røres dypt. For den redelige og ømme sjæl er intet saa tungt og smertefuldt som synden. Sorgen over synden er den troendes ene og egentlige sorg. Den slipper ham aldrig, saa længe han er her. Han faar tro en fuld syndernes forladelse for Jesu skyld. Ja, at alt det han har gjort Gud imot er slettet ut og kastet i forglemmeisens hav. Og dog vil sorgen over synden aldrig gi sig. Tvertimot den blir dypere og smerteligere, jo nærmere vi lever Kristi kors. Jo tyngere blir det nemlig for os, at vi kan gjøre vor dyre Frelser imot, jo mere pines vi av det onde og utaknemlige hjerte, vi bærer i os.

Min kjære troende lidelsesfælle! Der kommer en dag, og den er ikke langt borte, da du skal naa din længsels maal: at leve uten at synde. Synden skal aldrig friste dig, aldrig pine og ængste dig mere. Da skal du aldrig mere tilsmudse dit sind, aldrig mere krænke noget medmenneske og aldrig mere saare din Frelser ved nogen synd.

Tænk naar engang jeg uten synd skal leve!
Hver tanke ren, hver gjerning uten brøst!
Naar aldrig jeg behøver mer at bæve
for muligheten av en syndig lyst!

Slik sang den gamle Wexels, og slik synger det tidt i den troendes saare sjæl.

Synden er borte. Derfor er der ingen fristelse mere, ingen fare mere, intet nederlag mere. Saa længe vi er her, kjender vi fristeisens uhyggelige fare, mere og mere jo længre vi lever. Vi bæver for selvbedraget og den døde tro, som har indgaat hemmelig forbund med synden men allikevel trøster sig til naaden. Hvad skal det dog bli engang, naar den sidste fare er forbi, naar vi aldrig mere kan komme bort fra vor Gud, naar vort evige liv for evig er friet fra den evige døds mulighet!

Synden er borte ogsaa i de andre. Alle de vi træffer er gode. Det er imidlertid ikke let for os at danne os nogen forestilling om en slik tilstand. Kanske det falder lettere, naar vi prøver at tænke os, at alle omkring os var som Jesus. Hvor det da skulde være herlig at leve! Ja, en eller anden vilde kanskje si: «Var alle som Jesus, da hadde vi himmel nok her. Da behøvet vi ingen anden». Du har ret. Det var ogsaa Jesu mening. Han kom for at bringe himmelen ned paa jorden, oprette himlenes rike kaldte han det. Og det skulde han gjøre ved at frelse menneskene, det vil si ved at faa sit sind ind i menneskene, saa de alle levet som han. Det var det væsentligste av himmelen allerede nede paa jorden.

*

Alle syndens følger er nu for evig borte. Ingen træthet, ingen sykdom, ingen sorg, intet savn, intet

suk mere. Den sidste taare er tørret 'av.

Det gamle er forganget, se alt er blit nyt! Ogsaa naturen. Den nye himmel hvælver sig over den nye jord.

Da riket er med solekaar
tilsyne og tilstede
i evighetens gylden-aar
med ret og fred og glæde.

Nu er alle mislyd evig borte. Alt hvad øiet ser og øret hører, alt hvad hjertet fornemmer er nu en evig harmoni. Alt skjønt er nu hellig og alt hellig er nu skjønt. Her paa jord finder vi meget skjønt, men det er ofte saa vanhellig. Det er ikke viet til Gud, men tvertom sat ind i kampen mot Gud. Og paa den anden side ser vi her nede meget som er hellig. Det er viet til Gud avet redelig og varmt hjerte, men det er ikke altid skjønt. Men da skal det hellige være skjønt og det skjønt være hellig.

Dermed er hele vort menneskevæsen endelig i sit element: i Gud. Aand og sjæl og legeme er nu fylt av Gud, og dermed er de for evig blit, hvad de var bestemt til. Med legeme, sjæl og aand staar vi nu til Guds tjeneste i al evighet. Nu er det vor mat at gjøre Guds vilje.

Og saa er vi endelig kommen til hvile. Og den fulde hvile naar vi ikke før. Augustin sier et sted: «du har skapt os til dig, Herre. Og vort hjerte er urolig, indtil det hviler i dig». Ikke engang den frelste synder finder fuld hvile, saa længe han er her til huse. Han faar tro sine synders fulde forladelse, han faar hvile i Guds faderlige omsorg for ham i medgang og motgang, i liv og død. Men urolig er og blir hans hjerte, saalænge det banker i jordens dale.

Det beror paa mange ting. Det beror paa det dype suk over synden, som vi nævnte ovenfor. Det beror ogsaa paa, at vi er pilgrimme, paa reise i et farefuldt og vanskelig land, og længes hjem.

Hjem jeg længes!
Der er sommer, sol og sang saa viden om.
Ja, du sier: se jeg kommer!
Amen. Herre Jesu, kom!

Her har sangeren nævnt den dypeste grund til sjælens uavladelige uro: længselen efter Herren. Herren komme ! Ja, kom Herre Jesus! Det var fra begyndelsen av kjernen i det kristelige haab. Brudgommen er for bruden mere end alt det, han har og gir. Og noget større end at faa se Gud er det ikke mulig for noget menneske at opnaa.

Tænk, naar engang med utildækket øie
jeg ham skal se, som her jeg trodde paal
Tænk, naar jeg hist mit knæ skal for ham bøie,
naar jeg med tak skal for hans aasyn staa!

Da er vor urolige sjæl endelig kommen til ro. Det er dette Skriften sigter til, naar den taler om den «sabbatshvile, som staar tilbake for Guds folk», [Hebr. 4,9](#). Og hvor er det ikke liflig for den trøtte pilgrim at se frem til den evige hvile! Bare tanken paa den gir mig hvile under vandringen,

[.....]

Det er det evige liv at kjende Gud. Ogsaa i evigheten. Og forstaar jeg Skriften ret, saa vil vi aldrig bli færdig med at lære Gud at kjende. Gud er jo uendelig, derfor blir vi aldrig færdig med at beskue Gud og hans herlighet. Det er vel det apostelen sigter til, naar han uttaler, at tro, haab og kjærlighet skal bli staaende, naar alle de mange forskjellige gaver faar ende, [1 Kor. 13,13](#). Haabet skal følge os gjennem al evighet. Vi skal haabe ogsaa i himmelen. Hvor langt vi end naar ind i de mange himle, saa vil haabet juble: det bedste har vi endnu igjen!

(Uddrag af afsnittet: "Det evige Liv" s.218-232 i "Aandens Fylde" af Ole Hallesby - Lutherstiftelsens Forlag 1924 - Shafan 05-09-13)